

Fransche Prentkunst in de Negentiende Eeuw.

merker, een kunst onder die luchtige lucht, in die rianten sfeer geboren en getogen. Beschouwen we ze op ons gemak, en met het voornemen om niet na te denken, niet sentimenteel en niet deugdzaam te zijn. Er is zelfs geen koketterie met de zonde, met de ondeugd in, geen zinnelijkheid, maar ook geen bezinning, niets dan de wil om geamuseerd te worden en te amuseeren, niets van Willette's jongen overmoed, noch van diens lieve weekheid. Het is de kunst van een clown, het zijn bokkesprongen, maar knappe, bestudeerde, stelselmatige. Misschien wat receptmatige, maar het recept is zoo smakelijk. . . .

en kijkt. Lange pauze. Alles wacht in spanning. Hij roept alle juffers tot zich. Moet hij zeggen, hoe Mme la baronne er uit ziet? Hij aarzelt. Eindelijk krijgt zijn gekwetst aesthetisch gevoel de overhand. Zijn smaak als man, als Franschman is geschokt. De Napoleon van de snijderskunst kan even grof zijn als die van de slagvelden. Hij barst uit. Zoudt ge aan Napoleon hebben durven vragen Waterloo te „signeeren. . . .” Welnu, Mme la baronne ziet er uit als een. . . . varken. Het is een clown, die dit bedenkt, maar hij toont de wereld te kennen, waarin dit onwaarschijnlijk geval spelen moet. Hoe zot-zelfgenoegzaam, hoe nietiglijk pom-

A. WILLETTE. PROGRAMMA VAN „LA ROULOTTE”.

Men roep zich voor den geest, indien men ze in een der vele bundels heeft gezien, die serie kleine prentjes, waar een oude, dikke, wanstaltige, „baronne” zich een costuum laat aanpassen in één van die groote magazijnen, waarvan de chef-coupeur in zijn vak, en vooral in zijn eigen verbeelding, een waar kunstenaar is. De jufjes vinden Mme la baronne in het costuum van haar keuze charmant, maar M. Jules moet oordeelen, de Napoleon van de snijderskunst, en M. Jules verschijnt juist, met gracelijk-plechtige passen. Hij moet de japon van Mme la baronesse, „signeeren” d. w. z. hij moet aangeven welk karakter het costuum moet hebben. Hij kijkt

peus, toch de man van temperament, die zoo zou kunnen doen, is deze waardige M. Jules de coupeur!

Of hoe geestig zijn de menschen geschetst, die het naakt op een tentoonstelling beschouwen, hun houdingen, hun gelaatsuitdrukking, of het Parijsche gezelschap, dat naar buiten is gereden om er onschuldige vermaken na te jagen en onschuldige menschen te ontmoeten, de Amerikaansche industrie-koning op reis, de rapin in zijn atelier, de redenaar voor de aandachtige zaal, de concierge, de oude snoepers, de meisjes van allerlei slag

Niets is met ontroering, doch alles met